

Så er det også sådan, at på en lang række punkter inden for sundhedsområdet har vi afsat yderligere midler. Men – og det er så blevet kritiseret af flere partier, primært af SF – hvorfor er det kun penge, vi stiller til rådighed som en likviditetsforlængelse for amtskommunerne? Det er, fordi vi ikke ønsker, at Folketinget skal præmiere de amter, der ikke har levet op til de aftaler, de er forpligtet af.

Så man kan sige, der er et element af sund økonomisk fornuft. Vi vil ikke have, at patienterne lider under, at der sidder nogle elendige amtsrådspolitikere, men vi vil heller ikke have, at staten kommer de elendige amtsrådspolitikere til undsætning længere, end at vi hjælper med en forøget likviditet, sådan at patienter med livstruende sygdomme kan komme til øjeblikkelig behandling.

Så har vi en ny ting, en bonusordning, som går ud på, at de sygehuse, der har en særlig god rate, når det gælder nedbringelse af ventelister osv., kan få en særlig bonus. Amtsrådspolitikerne og sygehuspolitikerne fortæller os, at i dag er det sådan, at hvis de gør en ekstra indsats, straffer de sig selv, fordi bevillingssystemet er så snævert indrettet, at der ikke er ekstra penge til rådighed, hvis man ønsker at gøre en ekstra indsats. Og det er jo ud fra patienternes synspunkt en absurd situation. Derfor skal der være en bonusordning, sådan at de, der gør en ekstra indsats, kan få ekstra penge til det formål.

Så har vi i buketten af områder til finansiering af vore ekstra udgifter valgt ulandsbistand, men vi har ikke foreslået, at ulandsbistanden skal afskaffes. Vi har sådan set heller ikke foreslået, at ulandsbistanden i sig selv skal nedsættes, næh, vi har foreslået, at Danmark giver 0,7 pct. af sin bruttofaktorindkomst i ulandsbistand og ikke 1 pct.

Vi har foreslået, at man i statens regi igen går i gang med at udlicitere. Udliciteringsrådet har lidt anklagende påpeget, at bare man forøger udliciteringerne i statens regi med sølle 5 pct., ja, så kunne finansministeren opnå en driftsbesparelse på over 500 mio. kr.

Der er en masse steder, hvor det også fortsat er muligt at sælge og skabe ekstraordinære engangsindtægter til at nedbringe statens gæld, sådan at den store rentebyrde kan komme ned.

Og så underer det os, at et område som Told og Skat skal have en stigning i sine administrationsomkostninger på 375 mio. kr. fra 1998 til 1999. Besparelsesforslaget fra Fremskridtsparti-

et går altså bare ud på, at det niveau, Told og Skat har i 1998, fastholder man i 1999.

Så er der et område, hvor vi mener, at regeringen tager for blidt fat, nemlig med hensyn til stop for det sociale bedrageri. Socialministeriets egne tal bygger på, at det er i størrelsesordenen 2-3 mia. kr. om året, der bedrages for på området. Regeringens ændringsforslag er for tyndt, der skal gribes hårdere fat for at få nedbragt det sociale bedrageri.

Og så er der endelig kulturområdet. Vi kan ikke forstå, hvorfor man på filmstøtten skal have 50 mio. kr. ekstra næste år, 100 mio. kr. yderligere i år 2000 og endelig 150 mio. kr. ekstra i det tredje år. Vi kan ikke forstå, hvorfor filmstøtten skal have så mange ekstra penge, når man på andre områder ikke er i stand til at finde de fornødne bevillinger.

Og så så vi jo midt under finanslovforhandlingerne, at der var en række københavnske teatre, som peb lidt: Ja, de kunne ikke få økonomien til at hænge sammen. O.k., hvad gør man så? Så piber man lidt over for den bevillende myndighed, kulturministeren, og ministanden om ikke kulturministeren fra den ene time til den anden finder 5 mio. kr.

Der blev spurgt: Hvor havde ministeren fundet 5 mio. kr.? Og lidt populistisk svarede ministeren, at hun havde støvsuget i ministeriet, og så fandt man 5 mio. kr. til betrængte københavnske teatre.

Se, når danske kræftpatienter melder sig og spørger, hvorfor de ikke kan blive behandlet, og får de svaret, at vi ikke har det nødvendige udstyr. Man skal f.eks. til hospitalerne købe en særlig gammakniv. Den koster 5 mio. kr. Dér er der ingen ministre, der tilbyder at støvsuge deres ministerier og skaffe de 5 mio. kr. Nej, der må kræftpatienterne henvises til enten at gå og vente, dø eller blive sendt til udlandet. Hvorimod københavnske teatre, der piber lidt over dårlig belægning på nogle elendige forestillinger, straks får 5 mio. kr.

Dér er der en klar forskel i det menneskesyn, som vi anlægger i Fremskridtspartiet, og det, som de forenede forligspartier anlægger. Det vedstår vi gerne, vi prioriterer til enhver tid syge og svage danskere, og så må områder som produktion af dogmefilm og alt mulig andet skrammel enten overlades til finansiering på det frie marked, eller også må det simpelt hen vente, indtil pengekasserne måske en dag bugner.